

Sygn. akt IV Cz 131/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku Wydział IV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Jastrzębski

Sędziowie: SO Henryk Rudy

SO Mariola Watemborska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2013r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużnika K. J.

na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chojnicach Marii Krauze

w sprawie egzekucyjnej prowadzonej przez w/w Komornika sygn. akt KM 402/10 z wniosku wierzyciela Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...)w C.przeciwko dłużnikowi K. J.

na skutek zażalenia dłużnika

od postanowienia Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 11 lipca 2011r., sygn. akt ICo 809/11

postanawia:

odrzucić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Chojnicach oddalić skargę na czynność Komornika Sądowego w postaci ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego, zakończenia postępowania egzekucyjnego i pozostawienia tytułu wykonawczego w aktach sprawy i odrzucić skargę na pozostałe czynności Komornika Sądowego. Zdaniem Sądu orzekającego w sprawie Komornik we właściwy sposób, postanowieniem z dnia 13.04.2011r. ustalił koszty postępowania egzekucyjnego i obciążył nimi dłużnika orzekając o zakończeniu postępowania egzekucyjnego i pozostawieniu tytułu wykonawczego w aktach sprawy wobec czego skarga dłużnika złożona w tym zakresie jako bezzasadna podlegała oddaleniu. Skargę zaś dłużnika w pozostałym zakresie jako wniesioną po upływie terminu sąd odrzucił, uznając, że wszelkie inne czynności Komornika zostały wykonane wcześniej niż wydanie postanowienia z dnia 13.04.2011r., dłużnik więc wnosząc na nie skargę uchybił 7-dniowemu terminowi.

Zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie wywiódł dłużnik, domagał się w nim uchylecia zaskarżonego postanowienia w całości, nie zgłaszając żadnych zarzutów związanych z zaskarżonym postanowieniem. W piśmie z dnia 29.07.2011r. w którym dłużnik złożył zażalenie na postanowienie z dnia 11 lipca 2011r. wniósł jednocześnie o wznowienie sprawy I Co 2456/10 i sprawy ICo 2518/10. Także pismo dłużnika z dnia 10.09.2011r. będące uzupełnieniem braków formalnych zażalenia nie zawiera żadnych zarzutów merytorycznych odnoszących się do treści wydanego przez Sąd I instancji postanowienia z dnia 11 lipca 2011r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika podlega odrzuceniu na podstawie art. 373 kpc w zw. z art. 370 kpc i art. 397 kpc.

Zgodnie z treścią art. 394 § 3 kpc zażalenie winno czynić zadość wymaganiom przypisanym dla pisma procesowego oraz zawierać wskazanie zaskarżonego postanowienia i wniosek o jego zmianę lub uchylenie, jak również związłe uzasadnienie zażalenia ze wskazaniem w miarę potrzeb nowych faktów i dowodów. W konsekwencji powyższego rzeczą żalącym się było odniesienie się do argumentacji sądu I instancji zawartej w uzasadnieniu postanowienia z dnia 11 lipca 2011r.

Przepis art. 370 kpc, w zw. z art. 397 § 2 kpc nakazuje sądowi I instancji odrzucenie zażalenia, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. Powyższy przepis oznacza, iż zażalenie podlega kontroli z punktu widzenia zachowania wymogów formalnych oraz wymogów w artykule 394 § 3 kpc wskazanych. W trybie art. 130 kpc uzupełnieniu podlegają tylko te wady, które dotyczą strony zewnętrznej skargi a nie jej treści. Natomiast pozostałe braki zażalenia, z art. 394 § 3 kpc, nie są brakiem formalnym lecz wadą zażalenia i mogą być uzupełniane tylko wówczas, gdy są zawarte w treści złożonego przez stronę zażalenia, chociażby w sposób bardzo ogólnikowy.

Prawidłowy wywód zażalenia jest niezwykle istotny w świetle art. 378 § 1 kpc (poprzez art. 397 § 2 kpc), który obliguje sąd II instancji do rozpoznania sprawy w granicach zażalenia, w granicach zaskarżenia z uwzględnieniem z urzędu jedynie nieważności postępowania.

Sąd odwoławczy jest zatem związany granicami środka odwoławczego i jego działalność uzależniona jest w zasadzie od woli skarżącego, która to wola winna być artykułowana poprzez prawidłowe wypełnienie (w wypadku zażalenia) dyspozycji art. 394 § 3 kpc. W przeciwnym wypadku sąd II instancji nie mając jasnego i w miarę precyzyjnego wyводу zażalenia nie jest w stanie odnieść się do zaskarżonego orzeczenia.

Takie stanowisko znajduje uzasadnienie nie tylko w przepisach kodeksu postępowania cywilnego, ale również w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który np. w uchwale z dnia 13.09.2000 roku w sprawie III CZP 34/00 uznał, że radykalne zmiany zapoczątkowane poprzez nowelizację od 1 lipca 1996 roku kodeksu postępowania cywilnego zwiększają kontrydiktoryjność postępowania. Nowy jest też sposób „widzenia powinności stron, których sąd nie ma obowiązku wyręczać ani czynnie wspomagać w realizowaniu założonych przez nie celów procesowych. Tracą na sile argumenty oparte na założeniu, że należy minimalizować wymagania, którym sprostać musi strona prowadząca proces cywilny...” (patrz OSNC 2001/1/4).

Zważywszy na powyższe należy uznać, iż zażalenie dłużnika złożone w dniu 29 lipca 2011r. nie zawierało wymogów z art. 394 § 3 kpc. Skarżący w żaden sposób nawet nie starał się sugerować, że złożona przez niego w dniu 22 kwietnia 2011r. skarga na czynności Komornika jest zasadna i złożona w terminie. O ile braki formalne zażalenia mogłyby być uzupełnione w trybie art. 130 kpc, to nie mogło dojść do usunięcia wad tego pisma jako zażalenia, bowiem nie zawierało ono, nawet w sposób ogólnikowy niezbędnych elementów, które w świetle art. 394 § 3 kpc, pozwoliłoby na zakwalifikowanie go jako zażalenia od postanowienia wydanego w dniu 11.07.2011r. przez Sąd I-ej instancji.

Tak sformułowane zażalenie podlegało odrzuceniu przez Sąd I-ej instancji z mocy art. 370 kpc.

Po wpłynięciu do Sądu II-ej instancji zażalenie podlega ponownemu badaniu, na podstawie art. 373 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc, który nakazuje odrzucić zażalenie jeżeli podlegało ono odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji. Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji niniejszego postanowienia.